

houden tot het te laat was. Bovendien organiseert hij een staatsgreep tegen mij en laat zich daarbij omringen door een stel idioten, nog idioter dan hijzelf, rond hem zit het vol infiltranten, spionnen die werken voor rekening van Egerton en mijn raadsheren Cecil en Bacon. En dat arme klootjongetje heeft niets in de gaten. Wat wil hij toch bereiken, die doorgedraaide mamelukker? En dan te bedenken dat hij vannacht nog een aanslag gepleegd heeft!

MARTA : Wie? Essex en zijn mannen?

ELISABETH : Ja, met een vijftigtal hebben zij mijn arsenaal in het oude konsulaat overvallen. Let wel, Egerton was op de hoogte, hij wist alles maar aan mij heeft hij niets gezegd, geen woord. Maar gelukkig heb ik nog mijn eigen geheime politiekorps, dat mij over alles informeert. In het korps van Egerton wemelt het van infiltranten die voor mij werken: het stelsel van de scheiding der machten. Ze hebben wel een hele vracht wapens buitgemaakt. Geweren en donderbussen, dat vergeef ik hem nooit. Maar ze hebben het op een bijzonder intelligente manier aan boord gelegd.

MARTA : Fantastisch!

ELISABETH : Kijk eens aan, fantastisch, fantastisch! Eerst was er niets aan hem dat deugde en nu kies je partij voor die koorknaap.

MARTA : Moment! Ik bedoel die aanslag getuigt van durf en intelligentie.

ELISABETH : Intelligentie van wie? De intelligentie van Essex zeker! Geloof maar niet dat hij op het idee gekomen is. Zijn kop is zo leeg dat ieder idee dat erin opkomt onmiddellijk sterft van eenzaamheid. Je vergeet de spionnen van Egerton, die zijn intelligent. Die aanslag op het arsenaal hebben zij georganiseerd, hier binnen de muren van dit paleis, om definitief met Robert van Essex af te rekenen.

MARTA : Ja natuurlijk, Egerton was ongetwijfeld op de hoogte van Essex's plannen om dat arsenaal te overvallen.

ELISABETH : Alles wist hij, van A tot Z! Maar hij heeft ze rustig laten begaan. Ze willen natuurlijk vooral mij treffen. Cecil en Bacon, de hele kroonraad heeft het op mij gemunt. Ze vergeven het mij nooit dat ik die Robert heb overladen met gunsten, voorrechten, militaire onderscheidingen. Als ik bedenk wat voor beleidingen die smerige dwerg mij naar het hoofd geslingerd heeft: "Een of andere dag krijg je een breidel in je bek van je mooie Robert! Net als een bronstige merrie!"

MARTA : Wat? Maar over welke dwerg heb je het?

ELISABETH : Cecil, mijn geliefde raadsman, en toen heb ik hem in het gezicht gespuwd ... splasch ... vlak in zijn oog, een voltreffer. Ik heb drie maanden geoefend om kaarsen uit te spuwen vanop drie meter afstand. Daarna heb ik ze allemaal buitengeschopt, vloekend als een ketter.

MARTA : En dat willen ze jou nu betaald zetten natuurlijk.

ELISABETH : Op een zilveren schotel zullen zij mij zijn hoofd brengen, net als Johannes de Doper. Oh, Robert, lieve schat! Kon ik maar eens met je spreken, met die domme worm!

MARTA : Ik heb hem gesproken.

ELISABETH : Jij, wanneer?

MARTA : Drie dagen geleden. Maar pas op, ik heb het alleen voor jou gedaan. Ik heb je de hele nacht horen huilen, je riep op hem.

ELISABETH : Hoe ben jij bij hem binnen geraakt?

MARTA : Ik heb hem iets wijs gemaakt.

ELISABETH : Wat heb jij hem wijs gemaakt?

MARTA : Maar je zult niet kwaad worden, beloofd?

ELISABETH : Beloofd, erewoord van een koningin.

MARTA : Ik heb hem gezegd dat jij mij gestuurd had.

ELISABETH : *(Zij schopt Marta het dienstblad uit de handen.)* Stuk ongeluk, smerige trut!

MARTA : Je had beloofd, erewoord van koningin!

ELISABETH : Kan me niks schelen, ik wring je nek om!

MARTA : Kalm, Elisabeth, hij heeft mij niet geloofd!

ELISABETH : Waarom gil je zo liefje, Marta zeg dan toch gewoon: "Hij heeft mij niet geloofd". Mijn theeservies is naar de vaantjes, ben je niet beschaamd! Dus hij geloofde je niet.

MARTA : Neen, hij begon weer te prullen als een klein jongetje, hij zei dat je hem in het openbaar verneerd hebt. Ik zou wel eens willen weten wat jij hem naar het hoofd geslingerd hebt.

ELISABETH : Zolets in de zin van: "Platgeklopte pooier!"

MARTA : Pooier! Maar ben jij gek geworden?

ELISABETH : Ja, misschien wel, maar hij was begonnen, met zo'n half debiele blik in zijn ogen, met zo'n smerig loddersmoeltje was hij bezig van: "Oud karkas, kromme spinnekop, droge vijg ..." zeg nu zelf!

MARTA : Ja, dat is niet lief.

ELISABETH : Ja, lief is anders, maar ik heb wraak genomen, ik had hem een hoofdkussentje gegeven voor zijn verjaardag en dat heb ik teruggenomen.

MARTA : Daar heb je goed aan gedaan.

ELISABETH : Met een goede beet in zijn oorlelletje, tshak, er af ...

MARTA : Dat is een beetje overdreven.

ELISABETH : Maar dat heb ik hem daarna teruggegeven. Dat lelletje natuurlijk. Wat moest ik in godsnaam met dat stukje vlees beginnen, zoiets vies, bah.

MARTA : Ik wou hem alleen maar verwittigen dat er spionnen en provokateurs bij zijn vertrouwelingen